

ESTI ANTIFEMINIZMUS.

Írta: GERSTER MIKLÓS.

Amióta a feminizmus lábrakapott: antifeministák is támadtak nálunk. A dolog egészen természetes: minden akcióval vele jár a reakció. Sőt az is természetes, hogy az egészséges akció nyomában mérges reakció burjánzik.

Ha mind ennek ellenére tollhegyre szúrom az illően este bölcsekedő antifeminizmust,* nem teszem azért, mintha a bölcsekedés ilyen fajtáját fontosnak tartanám, hanem csupán annak a kimutatása kedvéért, hogy akad Magyarországon egyszerű, józan elméjű férfi, — velem együtt van még szerencsére sok ilyen — aki nem minősíti a feminizmust beteges lelki járványnak. Mink úgy tartjuk, hogy minden nő a férfival egyértékű ember és az igazsággal ellenkezőnek ítéljük az emberek egyik felének, nembeli különbsége miatt való jogafosztottságát.

A „feminista hölgyeket”, mert ugyanígy vélekedni merészkednek, némely hamisan lobogó elme kórházba való elmebajosoknak hirdeti. Talán maga sem hiszi a meghibbanást, csak mondja, mivel hogy a megszólás érdekessé teszi a nyilatkozatot, s a nyilatkozó tekintélyét növeli. Megmondta már Wertheimer Emánuel, — akit antifeminista fordításból idézek. — hogy a rágalmak sohasem untatnak és a gúny öndí csérét.

Vagy nem így volna? Akkor hát úgy van, ahogy Wertheimer Emánuel egy másik aforizmája mondja: legtöbbször azt hiszik, hogy gondolkoznak, pedig csak emlékeznek. Még pedig — az esti antifeminista konyhán — a boszorkányokról szóló írásokra jól, a feminista írásokra rosszul. Van is eszében a feminizmusnak, hogy máról holnapra új emberiséget teremtsen! Ma arra törekszik, hogy a közjog a nőt a férfival egyenlően értékelje. Ha ezt elérte, akkor sem lesz új emberiség e földön, csak igazságosabb lesz az emberek élete. Mrs. Perkins sem mondja, hogy „a férfi ne legyen férfi, a nő ne legyen nő, hanem mind a kettő csak valami, tudja a manó mi, a másiktól...” „Hanem azt mondja t neveljük a fiúkat és a leányokat együtt, egyformán és úgy, hogy egymásban mindenk fölötte a közért munkálni egyaránt hívatott embert meglássák. Annak idején meg, módjával, tanítsuk meg őket arra is, hogy az ember nemi élete közönséges és egészen természetes jelenség, akár a búza kelése, érése. Természetességéből csak az álszenteskedő, az örökösen kéjelgésre gondoló, elfajult egyének forgatták ki a nemi életet. A gólyamese, meg az álszemérem csak

arra való, hogy a fiú meg a leány romlott társai tanítására szoruljon, s hályogos szemmel a perditák, illetőleg gyakran a fertőzött férfiak garázdálkodásának áldozatul essék.

Ez sem igaz? Hát persze, hogy persze, aki a világrend természetes fejlődése tanulsága gyanánt, minden áron, a nőben csakis a nemi teremtést akarja látni, annak a szemében minden nő, aki mindenekeelőtt ember és csak azután akar — miként a férfiak — nemi teremtés lenni: tudákos hysterica. S csak nem hitetheti el senki magával és mással, hogy az elfogultság pápaszemén való ilyen nézés természet-tudományos cselekedet ?

* L. Tóth Béla: Boszorkányok című esti levelet.